

Negiranje genocida u Bosni i Hercegovini

Prof. dr. Smail ČEKIĆ:

Dejtonski sporazum je legalizovao velikosrpsku nacističku ideologiju, politiku i praksu, genocidnog karaktera. On je, pored ostalog, promijenio i ime države (Republika Bosna i Hercegovina), isključivši iz naziva riječ Republika, dodjeljujući ga zločincima kao nagradu za izvršeni genocid. Iz struktura entiteta Republike Srpske nisu odstranjene snage koje su učestvovala u agresiji i genocidu, uključujući i u genocidu nad Bošnjacima u i oko sigurne zone Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995, što potvrđuju rezultati istraživanja Vlade Republike Srpske, kao što je to bio slučaj sa izvršenom denacifikacijom u Njemačkoj nakon Drugog svjetskog rata, pa su one ostale politički aktivne i danas otvoreno uništavaju državu Bosnu i Hercegovinu.

Na kraju XX stoljeća u Evropi je, pred očima svjetske javnosti, u skladu sa, prije svega, srpskim velikodržavnim projektom - srpskom fašističkom ideologijom i politikom i genocidnom zločinačkom praksom, izvršen genocid nad bosansko-hercegovačkim Muslimanima - Bošnjacima, zbog njihove nacionalne, etničke i vjerske pripadnosti, kao i zbog zauzimanja njihovog životnog prostora. Oni koji su bili u obavezi i imali mogućnosti da spriječe i zaustave genocid to svjesno nisu učinili. Organizacija ujedinjenih nacija nije zaštitila Republiku Bosnu i Hercegovinu - svoju članicu, žrtvu oružane agresije i genocida. Umjesto toga, Vijeće sigurnosti, nažalost, služeći interesima velikih sila, ne samo što je propustilo da brani Bosnu, već joj je uskratilo (25. septembar 1991.) neotuđivo pravo da se brani od agresije i genocida. Žrtve agresije i genocida su bile kažnjene embargom na oružje, čime im je uskraćeno pravo na samoodbranu. Nametnut (SFR) Jugoslaviji, a ne Republici Bosni i Hercegovini, embargo je bio nezakonit i bez pravne snage, jer je lišio jednu suverenu zemlju, članicu Ujedinjenih nacija, njenog prirodnog prava na individualnu i kolektivnu samoodbranu, utvrđenu čl. 51. Povelje Ujedinjenih nacija.

Mnogi vodeći političari na Zapadu su, nažalost, zbog nacionalne, etničke i vjerske pripadnosti žrtava genocida (bosanski, evropski muslimani - Bošnjaci) podržavali osvajački rat protiv Bosne i Hercegovine i genocid nad Bošnjacima, pri čemu su mnogi, pored ostalog, učestvovali u podjeli i uništavanju države Bosne i Hercegovine i donošenju besmislene, apsurdne i sramne Presude (Presuda Međunarodnog suda pravde u Predmetu: Bosna i Hercegovina protiv Srbije i Crne Gore, 26. februara 2007.), koja, između ostalog, kao takva predstavlja zločin genocida, jer negira genocid u (svim) okupiranim mjestima u Bosni i Hercegovini i gradovima u opsadi, izuzev u sigurnoj zoni Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995, i oslobađa Srbiju i Crnu Goru (Saveznu Republiku Jugoslaviju) od odgovornosti za izvršeni genocid. Nažalost, najveći broj zapadnih intelektualaca je bio ambivalentan po pitanju sprečavanja i zaustavljanja velikosrpske (i velikohrvatske) agresije i genocida nad nedužnim i golorukim civilima. Na sličnu pojavu je, poslije Drugog svjetskog rata ukazao Adorno, pitanjem "Kako je moguća poezija poslije Aušvica?". Slično pitanje je devedesetih godina XX stoljeća postavio jedan poznati istraživač Tomas Kuschman: "Kako je ideja Evrope moguća nakon Bosne", odnosno genocida u Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća.

Negiranje (kolektivno i pojedinačno) genocida (neprihvatanje - odbijanje prihvatanja činjenica o izvršenom genocidu) je, prema istraživanjima poznatih naučnih autoriteta holokausta i genocida, posljednja faza genocida, koja uvijek prati taj najteži oblik zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava i može trajati (veoma) dugo nakon izvršenog genocida.

Genocid je izrazito složena empirijska pojava društvene stvarnosti, dinamična strukturirana i razvojna pojava, u čijem se sadržaju nalaze brojni i raznovrsni činoci, koji su aktuelno, potencijalno i perspektivno predmet naučnih istraživanja i izučavanja brojnih, raznorodnih i raznovrsnih nauka i naučnih disciplina. S tim u vezi, može se govoriti o raznim dimenzijama i aspektima društvenog i naučnog interesovanja i interesa i naučnih saznanja do kojih se dolazi kroz proces naučnih istraživanja u okvirima raznih i raznovrsnih nauka i naučnih disciplina.

Genocid je, po definiciji, najteži, najkompleksniji i najgнусniji oblik zločina u historiji čovječanstva i jedan od najsloženijih društvenih procesa i pojava, projiciran u vremenu i prostoru kao proces koji je rezultat kolektivne ideologije, politike i prakse, koji ima svoje faze, sistematski i planski karakter, širi kontekst, dinamiku i intenzitet i koji se vrši u kontinuitetu (nad nezaštićenim, bespomoćnim, nedužnim i nenaoružanim žrtvama, odabranim samo zato što pripadaju nekoj, po međunarodnom pravu, zaštićenoj grupi, koja je meta napada samo zbog takve pripadnosti), kao niz međusobno funkcionalno povezanih različitih djela, počinjenih od velikog broja organizovano udruženih učesnika u procesu koji karakteriše planiranje, pripremanje, organizovanje i izvođenje, uz potpunu saglasnost, koordinaciju, neposredno učešće i kontrolu najviših državnih organa vlasti, što je karakteristično i za genocid nad Bošnjacima u Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća. Nesumnjivo je da se radi o pojavi koju najneposrednije proizvodi i iza koje stoji najmoćniji politički subjekt - država, koja planira, priprema, organizuje i usmjerava (neposredno i posredno) masovno (masovnije) učešće naroda (bez masovnog učešća stanovništva genocid nije moguć, jer je to pojava, koja, pored ostalog, podrazumijeva masovnost, kako na strani žrtve, tako i kolektivitet na strani izvršioca), koga (narod) organizuje (država) na legalne i/ili ilegalne načine, koji (narod) je direktno uključen u (iz)vršenje genocida i drugih oblika zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava. Kada je riječ, primjera radi, o masovnom učešću naroda u genocidu, tako je samo u genocidu nad Bošnjacima Bosne i Hercegovine u sigurnoj zoni Ujedinjenih nacija Srebrenici, jula 1995, prema istraživanjima Vlade Republike Srpske, učestvovalo (po raznim osnovama i na razne načine) preko 25.000 Srba.

Negiranje genocida je valjan i pouzdan indikator koji ukazuje da je genocid izvršen. Negiranje ima različite motive: ideološke, strateške i druge, pri čemu su posljedice po (i za) žrtve uvijek tragične.

Negiranje genocida je valjan i pouzdan indikator koji ukazuje da je genocid izvršen. Negiranje ima različite motive: ideološke, strateške i druge, pri čemu su posljedice po (i za) žrtve uvijek tragične.

Negiranje genocida je zločin (genocida), koji se odvija u dvije faze: tokom činjenja zločina i nakon izvršenja zločina. Negiranje ima za cilj da: - svjesno i namjerno falsifikuje činjenice,

posebno u vezi sa uzrocima, ciljevima i karakterom rata (insistiranje na građanskom ratu, umjesto međunarodnom oružanom sukobu), te prirodom zločina (insistiranje na “etničkom čišćenju”, umjesto genocidu); - izjednači izvršioce genocida i žrtve; - namjerno dezinformiše i obmani domaću i međunarodnu javnost; - ukaže na postojanje više različitih (ratujućih) strana i njihovu podjednaku krivicu i odgovornost; - izvršiocu izbjegnu odgovornost za genocid; - prikaže izvršioce kao heroje, koji se navodno bore za pravednu stvar, kao što je to, primjera radi, po srpskoj “kulturi” mržnje i nasilja istrebljenje muslimana, uključujući i Bošnjake, sveti i herojski čin, čime je genocid postao dio porodične tradicije i herojska srpska prošlost; - ohrabri izvršenje genocida; - demonizira žrtve i prikaže ih kao izvršioce zločina; - prikriva, minimizira i relativizira genocid, posebno činjenice o broju i statusu žrtava, pri čemu se ublažavaju planska i sistematska masovna i pojedinačna ubistva; - održi prisustvo genocidne ideologije, politike i prakse, itd.

Krajem XX i početkom XXI stoljeća sve su prisutniji mnogobrojni i raznovrsni historijski falsifikati iz političkih i ideoloških razloga, kojima se iznose neistinite činjenice o događajima na zapadnom Balkanu, posebno Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća, kojima se oni tumače, bez oslonca na dokumentacionu i arhivsku građu i konstruišu političke istine primjerene aktuelnim okolnostima. Nažalost, na sceni je prisutna najbezočnija zloupotreba nauke od strane naučnika bez moralnog lika i odgovornosti, kao i od kvazi naučnika - istraživača. To je posebno svojstveno velikosrpskim intelektualcima i političarima, koji grade i formiraju osnove za ideologiju, politiku i praksu genocida.

Srpski nacionalisti i dalje istrajavaju na ostvarivanju i sprovođenju srpskog velikodržavnog projekta, uvjereni da će u promijenjenim međunarodnim okolnostima ostvariti nacistički i genocidni plan - ujedinjenje svih “srpskih” zemalja (“zaokruživanje svih srpskih zemalja”) i srpskog naroda (“ujedinjenje Srpstva”), odnosno formiranje jedinstvene srpske države - Velike Srbije. U tom procesu ostvarivanja aktivnosti koriste se političke metode i sredstva djelovanja primjerene novonastalim okolnostima (uslovima). U okviru navedenog procesa naglašeno se pod uticaj velikosrpske ideologije i politike, koristi i nauka/e. Nju jednim imenom možemo označiti kao službena nauka, koja ima zadatak da obezbijedi “argumente” kojima dokazuje svoje teze o potrebi izgrađivanja, konstruisanja i formiranja jedinstvene velikosrpske države.

Značajan dio srpske političke i intelektualne (svjetovne i duhovne) elite, posebno u Srbiji i entitetu Republika Srpska (u Bosni i Hercegovini), u skladu sa velikosrpskom genocidnom ideologijom, politikom i praksom, kao i jedan broj njihovih istomišljenika - kvazi istraživača na Zapadu, skoro dvije pune decenije uporno prikriva, minimizira, relativizira, osporava, poriče i negira genocid nad Bošnjacima u Bosni i Hercegovini, uključujući i na području sigurne zone Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995; permanentno i kontinuirano izjednačava žrtve genocida i izvršioce (zločince), te proglašava žrtve agresije i genocida zločincima, kako bi izmijenila karakter oružanog sukoba i prirodu zločina u Bosni i Hercegovini, s ciljem da međunarodni oružani sukob (agresiju) “prekvalifikuje” u građanski rat, a zločin genocida u “etničko čišćenje”, manipuliše žrtvama genocida, pri čemu se posebno angažuju kvazi istraživači; obmanjuje domaću i međunarodnu javnost lažnim epsko-mitskim tezama: - o Bosni i Hercegovini kao “srpskoj zemlji”, a Bošnjacima kao “Srbima islamske vjeroispovijesti”; - o tome

da fašistički, kolaboracionistički, izdajnički i zločinački pokret Draže Mihailovića ima antifašistički karakter; - da su za raspad Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije krive tzv. secesionističke republike (Republika Slovenija i Republika Hrvatska), vatikansko-njemačko-američka zavjera protiv Srba i islamski fundamentalizam; - da je u Republici Bosni i Hercegovini vođen građanski rat, unutrašnji sukob između tri strane, a ne zločin protiv mira, odnosno klasična oružana agresija (međunarodni oružani sukob) Srbije i Crne Gore/Savezne Republike Jugoslavije (kao i Republike Hrvatske) na Republiku Bosnu i Hercegovinu, te umjesto genocida koriste pojam i termin "etničko čišćenje", u kome su tri strane (podjednako) vršile zločine, pri čemu jedni negiraju postojanje srpskog velikodržavnog projekta, a drugi mu odriču odredbu fašističkog i zločinačkog karaktera, itd. itd. Riječ je o smišljenom, planskom i sistematskom napadu na istinu o događajima u Republici Bosni i Hercegovini na kraju XX stoljeća i sjećanju na žrtve genocida. Time je, pored ostalog, ljudsko dostojanstvo povrijeđeno negiranjem genocida, kao što je povrijeđeno činjenjem tih zločina i falsifikovanjem historijskih činjenica, lažima i propagandi, što prelazi u stepen odvratnosti. Svaki razuman i civilizovan čovjek i antifašista je užasnut činjenicom negiranja genocida nad Bošnjacima i uopšte genocid u historiji bilo gdje na svijetu. Zbog toga se naš odgovor mora zasnivati na činjeničnim i empirijskim podacima, o čemu je neophodno blagovremeno, potpuno, objektivno i jasno informisati najširu domaću i međunarodnu javnost o pojavi negiranja genocida i uopšte o genocidu.

Historijska je činjenica (zasnovana na mnogobrojnim relevantnim dokumentima različite provenijencije), pored ostalog, sljedeća:

- prvo, srpski nacizam je, za razliku od srpskog antifašizma, ponovo - tokom posljednje decenije XX stoljeća - generirao najteže zločine, uključujući i genocid nad Bošnjacima, koga je, kao i agresiju protiv Republike Bosne i Hercegovine, planirala, pripremila, organizovala, naredila, vodila i (iz)vršila država Savezna Republika Jugoslavija (Srbija i Crna Gora) i njihovi kolaboracionisti i petokolonaši (agresija Republike Hrvatske protiv Republike Bosne i Hercegovine i (njeni) drugi oblici zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava nad Bošnjacima nisu predmet u ovom izlaganju);

- drugo, entitet Republika Srpska je genocidna tvorevina velikosrpskog nacizma, odnosno države Savezne Republike Jugoslavije /Srbije i Crne Gore (Republika Srpska je nasljeđe genocida - ona je nacional-socijalistička/nacistička genocidna tvorevina), nastala na teškim kršenjima međunarodnog humanitarnog prava, obilježena i natopljena, uglavnom, bošnjačkom krvlju, te omeđena i prekrivena brojnim masovnim grobnicama i koncentracionim logorima, u kojoj legalno djeluju fašističke organizacije. Političko rukovodstvo i druge strukture Republike Srpske, u skladu sa velikosrpskom genocidnom ideologijom, politikom i praksom, falsifikuju historijske činjenice i negiraju genocid nad Bošnjacima, te na sve moguće načine opstruiraju jačanje države Bosne i Hercegovine i konstantno sprovode politiku secesije, uništavanja i uništenja države Bosne i Hercegovine;

- treće, Dejtonski sporazum je legalizovao velikosrpsku nacističku ideologiju, politiku i praksu, genocidnog karaktera. On je, pored ostalog, promijenio i ime države (Republika Bosna i Hercegovina), isključivši iz naziva riječ Republika, dodjeljujući ga zločincima kao nagradu za

izvršeni genocid. Iz struktura entiteta Republike Srpske nisu odstranjene snage koje su učestvovala u agresiji i genocidu, uključujući i u genocidu nad Bošnjacima u i oko sigurne zone Ujedinjenih nacija - Srebrenici, jula 1995, što potvrđuju rezultati istraživanja Vlade Republike Srpske, kao što je to bio slučaj sa izvršenom denacifikacijom u Njemačkoj nakon Drugog svjetskog rata, pa su one ostale politički aktivne i danas otvoreno uništavaju državu Bosnu i Hercegovinu.

Sveti je zadatak i odgovornost istraživača, naučnika i intelektualaca da govore istinu i razotkrivaju falsifikate, laži i obmane u vezi sa genocidom i drugim oblicima zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, uključujući i negiranje genocida. O genocidu ne smije biti šutnje ni ravnodušnosti. Stoga je obaveza istraživača, kako to piše nobelovac, Elie Wiesel, da govore u ime žrtava genocida, podsjećaju na njihove patnje i suze i potiskuju strah od zaborava. Ukupnom istraživačkom djelatnošću, istraživačkim naporima, poduhvatima i rezultatima kroz organizovan, ciljan, sistematičan, permanentan i kontinuiran rad istraživači dolaze do naučnih saznanja, odnosno naučne istine, koju blagovremeno i adekvatno predstavljaju domaćoj i međunarodnoj javnosti, čime opominju na brojne, raznovrsne, raznomjesne i raznovremene razmjere holokausta, genocida i drugih oblika zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, što je jedan od mogućih adekvatnih preventivnih strateških oblika aktivnosti.

Istražujući (naučno-teorijski i naučno-empirijski) genocid i druge oblike zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava, naučnici - istraživači istovremeno dižu glas protiv genocida i upućuju poruku koja će bitno utjecati i djelovati na svijest i moral moćnika, kako bi spasili savremeno čovječanstvo i civilizaciju, očuvali najviše ljudske vrijednosti, ljudske slobode, ljudska prava i živote svih, a posebno malih, slabih i nemoćnih ljudskih grupa, zajednica i narodâ. Sadašnje i buduće generacije iz svih dosadašnjih zločina genocida moraju konačno u interesu budućnosti savremenog svijeta i civilizacije, izvući historijsku pouku o potrebi jačanja, razvijanja i ujedinjavanja svih antifašističkih snaga, bez obzira na nacionalnu, etničku, rasnu, vjersku, ideološku ili političku pripadnost i opredijeljenost u strategiji sprečavanja i kažnjavanja zločina genocida.